

въ Заарата, се награбихъ съ богатство; нѣкои станаха по-имотни отколкото не сж видѣли напрѣдъ, сѣ отъ турското. И братъ ми се втакса та тури ржака на стотина говеда отъ турккото село Афджлари. Сичко напуснали турчата, нищо нѣма господаръ: зимаѣ, граби, трупаѣ—никой те не пита... Тогава му бѣше врѣмето и ние да се поблагодаримъ отъ ослободжането... Ама нѣ, разболѣхъ се: лежж и гледамъ, и завзбици ми идатъ. Нѣмахъ кжметъ, хайде ми си...

Той помисли малко, па прибави:—Нека втори пжтъ да дойде такова нѣщо дѣдо ти Танаско нѣма да се разболѣва... Ама ще ли дойде вече? Такива работи веднажъ въ сто години идатъ...

Старецътъ угриженъ наведе глава.

Явно бѣ, че и освобождението на отечеството, както и войната, за чича Танаска имаж значение толкова, колкото се докосвахъ до неговия частенъ интересъ; той гледаше на тия сждбоносни събития прѣзъ призмата на своето дребно своекористно чувство, и великитѣ имъ сетнини за него бѣхж безинтересни, или чужди...

Кардашевъ тръгна назадъ къмъ града.

Разговорътъ му съ чича Тинаска съвсѣмъ го зашемети.

— И така, — казваше си той — голѣмитѣ тия събития не сж оставили въ душата на Танаска, друго, освѣнъ горчевини... У него нѣма ни капка вълнение за едно отъ най-великитѣ тържества, които е прѣживела България! Въмѣсто въسخишение, или поне оживление при тие сиомени, — а старцитѣ живѣжтъ съ миналото — едни вайкания, за загубитѣ си, едни съжаления, че се не възнаградилъ съ грабежъ, при освобождението! И тукъ материализмътъ! Материализмътъ свирѣпо царува и въ тая завѣхнала душа, както и у Панчоркова, както и у Григорова, както и у Вангела; той се е само облѣкълъ въ разни форми у тѣхъ, и далъ потокъ на разни дѣйствия и нрав-